

ONGEREMDE KINDERPRAAT

Kinderlijk enthousiasme

Het was weer zover. Jullie kennen het ongetwijfeld allemaal! Ofwel van je eigen kinderen, ofwel van je kleinkinderen, ofwel van leerlingen aan de deur, ofwel van een of andere jeugdbeweging ofwel van één of andere diverse sportclub. Wafelverkoop ten voordele van de school. Voor een nieuw afdak, of voor nieuwe speeltuigen, voor meubilair, voor werkingsmiddelen, voor ... vul zelf maar in.

De papieren voor de bestellingen lagen al een tijdje op het aanrecht, tussen de fruitschaal en de planningsagenda. Ze werden regelmatig verschoven en kwamen dan tussen de eierenschaal en de koffiemachine terecht, om dan even later toch maar in de fruitschaal terecht te komen. Tot op een zondag, onder lichte aanmoediging Abel, Juda en R., na de kerkdienst in Herentals aan de slag gingen met bestellingen. 's Middags waren ze best blij met hun lijstje.

Papa vertelde nadien: "Euhm, er

is iemand die er dubbel zoveel verkocht heeft als jullie!" Dat liet Abel zich geen twee keer zeggen. Het was zondagmiddag, mooi weer en er stond niets op de planning. Hij trommelde zijn jongere broer op en samen gingen ze de straat op. Om 15u waren ze nog niet terug, om 16u ook nog niet. Pas tegen 17u arriveerden ze weer thuis. Ze gaven de papieren aan papa die de bestelling dan online doorgaf.

Nietsvermoedend kwam ik op een donderdag werken op school. Ik begin pas 's middags op die dag. Een collega vertelde me: "Amai, dat is nogal wat!". Pas na school drong de echte omvang van de situatie tot mij door! Abel en Juda hadden maar liefst 92 dozen verkocht! Dat betekende dat die 92 dozen ook verplaatst moesten worden naar de auto, bij 35°C! Abel kwam te hulp. "Mama, ik regel het wel, ik zorg dat ze in de auto komen." Hij activeerde inderdaad zijn halve klas om deze gigantische berg wafel dozen te verplaatsen. Klasgenootjes die vol ongeloof staarden naar de toren toen ze

effectief zagen wat de vraag van Abel was.

Thuis moesten die wafels uiteraard ook nog verdeeld worden over al die adressen. Maar hé, mooi weer en aangepaste vervoersmiddelen, go-cars (met aanhangwagen, uiteraard) zorgden voor nog vele uren een enthousiaste tiener!

We zouden toch zo vaak iets kunnen leren, van die enthousiaste kinderen. Van kinderen die op een sportieve manier de strijd aangaan. Iets van volhouden en volharden ...

Ann Van der Flaas, mama van Eli (15 jaar), Micha (14 jaar), Abel (11 jaar), Juda (9 jaar) en pleegmama van R. (8,5 jaar).

LEES ONLINE

“Grootse dingen beginnen soms met een klein duwtje en veel enthousiasme.”

15

